

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Illvstre Martyrivm S. Acahij Centurionis. ex eo quod est apud Metaphr.
Coronatus est Anno à nato Christo 311. qui fuit decimus & vltimus
persecutionis annus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

ordinato in Episcopatum Eboracensis ecclesie
Willfrido presbytero suo, secessit ad monasteriū
presatum, ibique vitam Deo digna conuersatio-
ne compleuit.

ILLUSTRE MARTYRIVM S. ACA-
thij Centurionis. ex eo quod est apud Metaphr.
Canonatus est Anno à nato Christo 311. qui fuit
secundus & vltimus persecutionis annus.

C. Ebor. in
not Mar.
Rom. & 10.
3. Annal.

Quoniam Maximianus Diocletiani gener, in
Christianum nomen satanica rabie defa-
maret, Acathius genere Cappadox, & con-
ditione miles, proposito verò & voluntate Chri-
sti athleta, egregia fortitudine & genus suum &
ordinis dignitatem exornauit. Cum enim sub
Firmo quodam militaris ordinis Tribuno, Cen-
turionis officio fungeretur, & Tribunus omnium
militum animos, partim assentationibus, partim
minis ad idolorum cultum ac superstitionem ne-
farium alliceret, Acathius Christi amore acriter
inflammatus, in medium profiliens constanter
ac viriliter se Christianum esse confessus est; pa-
ratum etiam pro ipsius nomine, quolibet cru-
ciatus subire. Firmus eam hominis alacritatem
& constantiam admiratus, primò quidem in-
gentibus promissis, mox terribilibus minis exi-
miam viri fortitudinem debilitare conatus est.
Sed cum ille immobilis in Christi confessione
perseueraret, Tribunus edicto regio coactus,
viri sanctum vinculis adstrictum, ad Bibianum
militis, qui totius exercitus imperium, cum pote-
state summa administrabat.

3. Maij.
Acathius
Cappadox
Centurio.

Constantia
eius.

Acathius verò ut primum Bibiano oblatus
suis, spe futurorum bonorum exultans subrisit, &
a iudi-

Sistitur coram
Bibiano de-
co.

à iudice de patria ac nomine interrogatus, constanter respondit nomen sibi à Christo derivatum esse; illud verò quo humano vsu appellatur, Acathius esse: genere Achiuum, in Cappadocia natum, quo loco cum parentes habitarent, ad exercitum venisse, & commilitonum suorum certaminibus inflammatum, ut in Christi confessione cum sempiterna gloria sanguinem prodideret. Illos igitur se malle sequi, quam humanis legibus summa iniquitate in Deum laeis obtemperare. Ad quæ iudex: Abijce, inquit, ô Acathius mentis tuæ cogitationes inanes, quæ tibi cruciatus parant; & noli in homine propter scelera sua in crucem acto spes tuas collocare; nam is tibi opem omnino nullam in futurum afflictois præstare potest. Quid enim? Si in tantum cælo potentia dominatur, quemadmodum vniuersam affirmatis, ut vniuersam hanc mundi machinam gubernet, quid est quod Imperatores nostros ipsius voluntati repugnantes non puniat? Cuius Acathius: Profecto, inquit, ex hoc ipso, si aliqua tamen sapientiæ scintilla in vobis relucet, ipsius bonitatem potentiamque colligere poteritis. Nisi statim à peccato vindictam expeteret, eorum in hoc mundo superesset; & quo modo dignitate eorum gloriosum ubique nomē extolleret, nisi diuturna in vestris sceleribus patientia vteretur? Præterea ipsius gloria in illa hominibus manifestior relucebit, qui bonitatem ipsius ad scelerum suorum cognitionem adducti, ad meliorem se frugem receperunt. Postmodò, quis in optimum iustissimumque iudicem exardescere poterit, cum videat tanta Dei patientia & longanimitate scelerum suorum vindictam differri, ut hominem omnibus supplicijs degen-

Blasphemia
Bibiani in
Christum.

Cur Christus
permiserit
tyrannos,
diu impune
scire in
Christianos

peste & exitio potius eripiat, quam celeri iudicio quamvis iustissimo condemnet.

His auditis. Bibianus: disertè quidem, inquit, mare pones; sed omissis argumētis volo ut pronus Imperatorum edicta exequaris, legibusque obtemperes. nā malis omnibus pœnis ac supplicij dire excarnificari. Cui Acathius: Sæpè iam Christianum me esse confessus sum, neque vlllo modo impuris dæmonibus sacrificare velle dixi. Et iudex: Certè inquit, nisi istam gratem tuam (vix enim te vix quintum & vigesimum annum superasse) misericordia prosequerer, & militarè dignitatem reuererem, iam statim te tormentis subijcerem. Cui Acathius: En, inquit, habes corpus meum ad flagella excipienda paratissimum, vere illo libet; mentem certè & animi propositum, neque tu, neque Imperator tuus, neque omnis denique dæmonum malitia, peruertere, & in tantum scelus impellere poterunt. Tunc Praeses furore percitus, & cohortem affatus: Fugite, inquit, vectes quatuor, & Acathium in illis suspensum, crudis neruis verberate, & discat tandem ætrem linguam compescere: & tunc apparebit, quàm inane à Deo suo auxiliū expectet.

His dictis, Acathius vectibus alligatus, & crudelem in modum cæsus est. At martyr Christi orem inter tormenta implorans, assiduo exclamabat: Domine Deus ne me derelinquas. Cum vero lex carnifices alternis vicibus instarent, & peducentes ex lacero corpore sanguinis riuos actus elicerent, & ipse iudex tanquam victor martyri insultaret, Acathius ad iudicem conuersus: Hactenus, inquit, tormentorum tuorum expeditio, cogitationes meas aliqua ex parte perturbabat; at nunc illata vi, Christi Iesu potentiā

Ætas Aca
thij.

Crudeliffi-
mè verbera-
tur.

Fit ex ipse
pœnis robu-
stior.

Pp mani-

Maxilla eius contuatur,

manifestius expertus sum; prorsus ut eiusdem gratia confusus, intrepidè alios quosuis cruciatus excipere paratus sim. His auditis iudex commotus, plumbeis laminis maxillas eius contundi iussit; ac tandem martyrem in eadem cōstantia perseverantem, in interiori carcere grauissimis catenis oneratum conijci.

Ducitur in carcerem.

Ductus igitur in carcerem Acathius, tum preterita confessione, tum futuris bonis, quæ firmissima à Deo fide expectabat, lætus squalorem subiit: & diebus admodum septem, in vrbe Perintho in carcere mansit. Interea Bibianus Flaccini iuneris Byzantium vocatus, vinctos omnes se sequi iussit. Ibi tum Christi martyr, & vulnerum dolore, & corporis labore afflictus, & ferreis curiis grauatus, & militum in via vrgentium, & vntis lassitudine oppressus, & extrema inedia exhaustus, & amicorum omnium solatio destitutus, cum iam collapsis planè viribus in vltimum vitæ discrimen venisset, petijt à carnificibus, vt sibi orandi Deum potestatem facerent.

Orat Deum extrema lassitudine cōfectus.

Qua ægrè tandem obtenta, prouolutus ad genua primò quidem immensas Deo gratias egit, quòd illum in sortem martyrum vocasset; Sed tu Domine, inquit, qui carnis nostræ infirmitatem nouisti, & in hanc horam vsque virtute tua ex alto corroborasti, & nunc tot ac tantis malis vntique me oppressum vides, mitte, quæso, angelum tuum qui me ab his angustijs eripiat, & martyris gloria coronatum ad te perducatur. Cum in hunc modum Deum oraret, vox è nube demissa, horrido terrore astantium aures compleuit: Acathi est fortis. Hac voce attoniti carnifices: Ecquid, dicebant, est hoc? Nunquid & nubes vocem edunt? Nunquam rem tanta admiratione dignam audiuimus.

Cælitus cōsolatur.

uenus. Et hæc quidem illi. Alij verò qui eadem in vinculorum miseria cum Acathio premebatur, fidei lumine illustrati, ad martyris se pedes abijciebant, supplicesque, vt Christianæ fidei doctrinam ipsis exponeret, rogabant.

Tunc martyr luculenta sanè oratione, ab ipso humani generis parente exorsus, & Adami lapsum, & Christi in terras aduentum exposuit, multosque à tenebris ac diaboli captiuitate, in libertatem Christi vindicauit. Postridè verò noctis tempore, ij qui ad Christi fidem recenter conuersi fuerant viderunt quosdam splendida veste indutos, & militari habitu ornatos cum Acathio non modò loquentes, sed & vulnera aqua feruenti ablentes, eumque ita curantes, vt altera luce ex multis plagis ne cicatrix quidem appareret. Insequenti verò die martyr in carcerem interio-rem coniectus, & iudicis iussu ferreis vinculis contractus. fuit simili angelorum obsequio recreatus; nam qui eodem in carcere vinceli tenebantur, viros alios angelico splendore coruscantes viderunt; qui martyrem & vinculis soluebant, & cibum potumque benignè offerebant.

Multos ad
ducit ad
Christum.

Angeli mar-
tyrem in car-
cere visitat.

Septimo verò die à quo Byzantium Præses venerat, Acathium sibi offerri præcipit; qui vultu hilari & angelico planè aspectu comparès, tanta Præsidem admiratione concussit, vt existimaret eum à militibus lautè ac genialiter habitum, esse. Quare Præses furore rabieque exardescens, asperis verbis in carceris custodem inuectus, quæ audacia hoc facinus contra mandatum perpetrasset, quæfuit. Cumque Antoninus scriba carceris, custodem purgare niteretur, Acathius Christi amore inflammatus: Mea, inquit, pugnan-
di

pp 3

nandi virtus è cælo est; Hanc enim quam vides corporis pulchritudinem, non carnales epulæ, quemadmodum tu existimas, sed Christus Iesus mihi suppeditavit, qui solo verbo seruos suos curare consuevit. At iudex ea martyris interpellatione offensus; Dentes eius, inquit, confringere vt sciat non nisi ad interrogata sibi respondendum esse. Et conuersus ad custodem: Quidnam, inquit, scelestissime respondes? Ad quæ Callus, (sic namque custos vocabatur:) Per tuam amplitudinem iuro, inquit, me, quæcunque iussisti fideliter executum fuisse: sed vidimus sapius milites quosdam Medis non absimiles, splendida veste ornatos vulnera eius curantes, & cibum potumque offerentes. Cumque ingressus carcerem nos illos examinare, & allatos cibos excutere velle, repente & illorum & cibariorum conspectu priuatus fui, huncque solum ligno alligatum inueni.

Dentes eius
conteruntur.

Crudelis iudex, carceris custodè immerentem punit.

S. Acathius, virgis quernis flagellatur à decem hominibus.

Tunc iudex furore percitus: Video, inquit, quid sit; tu pecunias ab Acathij consanguineis accepisti, & iudicium eludere constituisti, sed poenas tanto scelere dignas pendes: statimque plumbæis virgis terga eius pulsari iussit. Qui cum cruciatibus magnitudine victus, lamèrabiles admodum voces ederet, & veniam à iudice suppliciter deprecaretur, Acathius risu propè dissolutus, quæuis fractis maxillis: Profectò, inquit, nequeo vestris stultitiam vestram admirari. At iudex furorè percitus: Tunc, inquit, venisti, vt præstigijs ac veneficijs tuis confusus, nos derideres? & mox quernis virgis terga ventremque eius, à decem hominibus robore præstantibus verberari iussit. Tum verò martyr sub pondere suppliciorum genens, semel iterumque exclamavit: Domine Christe Iesu, adiuuua seruum tuum Acathium. Hoc cum iterum

iterata voce sublatis ad cælum oculis diceret; vox cælitus demissa, Acathi, inquit, esto bono animo: nam breui præmium nullo vnquam tempore interituum recipies pro ijs quæ nunc in terris persers supplicijs. Hac voce & carnifices timore oppressi conciderunt, & iudex ipse ingenti admiratione percussus, ab inferendis martyri supplicijs vocem compressit, eumque ad Flaccinum Thraciæ Proconsulem misit.

Flaccinus verò qui vxorem Christianis sacris initiatam habebat, ab eaque nè graua Christi Confessoribus supplicia inferret, rogatus erat, Acathium in liberam custodiam dedit, & quinque post diebus, recitatis actis eius, capite plecti iussit. Postea verò quàm beatus Acathius mortis sententiam in se latam audiuit, incredibili gaudio exultans exclamauit; Quam multis te laudare vellem, Christe dux vite & laudare vellẽ, qui me infinitis peccatis obnoxium, pro singulari tua in nos bonitate, tali sorte dignatus fuisti. Cumque extra Byzantium ad locum certaminis à carnificibus perductus esset, rursus orandi facultate concessa, genua summa cum reuerentia humi fixit, & Deo pro tantis beneficijs, quibus se planè indignum profitebatur, sine fine gratias egit: at tandem gladio percussus, ad cælos euolauit. Corpus eius fuit à viris religione ac pietate præclaris, in locum, qui Staurius appellatur, inductum, & funus omni honore tanto martyre digno curatum. Postea verò ad Scyllacium littus diuinitas delatum, maiore ibidem honore asseruatur.

Porro arborem illam, in qua martyr Dei Acathius appensus, tormentis excruciatu fuit (quam nucem fuisse dicunt) temporibus Arca Imperatoris adhuc superstitem fuisse scribit

Sententia
mortis in
martyrem.

Historiam
de ipsius
Scyllacium
translatione,
legimus ab
eius Eccle-
sia Romam
missam.

Hæc Baroni-
us in notat.
martyr: Rõ:

Hist lib 13
cap. 18
Lib. 6 ca. 21.

Nephorus: licet Socrat. castaneam eam fuisse
asserat Quicquid id est, effecerunt sanè scripto-
res illi. vt arbor illa felicissima, sanguine tanti
martyris irrigata, adhuc virens in memoria ho-
minum perseveret, & sit in posterum permane-
ra, longè beatorum ficu Romulea. Athenarum olea,
Deli palma, vel Mariana quercu; quam clarissi-
mus orator, scriptorum suorum monumenta
perpetuitati consecrandam putauit.

Lib 1 de le-
gib.

C Baro 10.
2. & Anna.
Ecl.

MARTYRIVM S. VICTORIS MAURI,
cuius meminit S. Ambrosius in Lucam, lib. 7. cap.
13. ex eo quod à Maximiano notario conscriptum
est.

* Circa an-
num Domi-
ni 303 per-
secutionis
vero secun-
dum
8 Maij.

Victor apud
Imperatorem,
constanter
se Christianum profi-
setur.

Mittitur in
carcerem.

Austibus ca-
ditur.

Vo* tempore Maximianus Imperator
pius, in Mediolanensi ciuitate atrocem
in Christianos persecutionem excitauit,
fuit illic miles quidam, natione Maurus. Victor
nomine, egregia profectò in Deum pietate, &
fortitudine eximia; qui de religione Christiana
apud Imperatorem accusatus, constanter fidei
sue professionem edidit. Cuius virtute constan-
tiaque commotus Imperator, horrendas illi mi-
nas suppliciaque proposuit, nisi dijs sacrificia
offerre proponeret. Cumque contemptis minis
atque tormentis, Victor iterata voce responde-
ret, Christianus sum, & Christo cuius spiritus in-
terior me totum ab ineunte ætate consecraui. & ve-
nica mea salus, & virtus Christus est: nullus in
carcerem, sex diebus totidemque noctibus comiti
cibo potuque destitutus, squalorè pertulit. Septi-
mo verò die tribunali oblatu, cum eadem in-
maiore animi constantia, impura deorum sacri-
ficia execraretur, sustibus caesus est. præcone ve-
ct maxima assiduo clamante: Sacrificia dijs qui-
bus